

Наталия Йорданова Димитрова (1926—1981)

На 9 март 1981 г. след тежко боледуване почина н.с. к.г.м.н. Наталия Димитрова.

Наталия Димитрова е родена в град Кемерово, Западен Сибир, СССР, но от най-ранното си детство тя живее с родителите си в България. Отначало учи в село Дългопол, Варненски окръг, родното място на баща си. По-късно семейството се преселва в Провадия, където тя получава средното си образование като отличник на провадийската гимназия.

През 1950 г. Наталия Димитрова завършва Софийския университет, специалност геология. От този момент тя тръгва по пътя на научноизследователската дейност в областта на долнокредната палеонтология, към която проявява предпочитания и интереси още като студентка. Отначало тя е специалист към макропалеонтолож-

ката лаборатория в рамките на Комитета по геология, а по-късно научен сътрудник в НИГИ и ГИ на БАН.

Навсякъде, където работи, Н. Димитрова влагаше много ентузиазъм, амбиция и желание за максимално прецизно изпълнение на поставените ѝ задачи от практиката или тези, свързани с непосредствените ѝ теоретични изследвания. Така с присъщата ѝ неспокойност и яркост на личността в продължение на 30-годишния ѝ творчески път тя се оформя като специалист от първите редици на нашата палеонтоложка наука и остави трайни следи със своите значителни приноси в опознаването на българските долнокредни предимно амонитни фауни.

Н. Димитрова е автор на над 25 публикации. От областта на палеонтологията най-значителни са двете монографии от поредицата „Фосилите на България“ — Долна креда, том IV (главоноги) и том IVб (миди и охлюви). Значителна дияра оставят и тези, свързани с разчитането на долнокредните скали, а именно приносите ѝ върху стратиграфията на долнокредните утайки у нас, направени самостоятелно или в съавторство.

Много години Н. Димитрова отдаде и на едно живо и дейно участие в уреждането и обогатяването на Палеонтоложкия музей при специалността геология в Софийския университет. Дори малко преди болестта да беше спряла нейния творчески и жизнен път, тя беше подготвила за таксономична обработка още една нова, голяма сбирка от сем. *Ostreidae*, принадлежаща на същия музей, съхраняващ днес всички публикувани от нея материали.

Сбирката остана недообработена, но за нас нейните колеги тя е едно завещание за идващото поколение палеонтолози, едно завещание за обич към работата, за честност, всеотдайност и непримиримост към посредствеността и безличието в науката. Такава, каквато беше самата Н. Димитрова, критична към себе си и другите, яростно непримирима, до болка пръма, бликаща от жинерадост и обич към хората и живота.